

Rödingpremiär i november

I morgon skall jag och kompisen Stig upp till Däldtjärn för att testa rödingen på den första isen. I kväll är det lite grått och några grader kallt. Hoppas på en fin dag med lite snö i morgon. Kia skall med. Jag tänker släppa henne att jaga fritt med utgångspunkt från sjön. Blir det ståndskall så får någon av oss springa på det...

Morgonen kom med ännu gråare väderlek, duggregn, varmgrader och dimma. Vi kom iväg från stan ganska sent, en bit in på förmiddagen. På vägen upp mot tjärnarna sjönk temperaturen ner under noll och tecken på ett lätt snöfall under natten pudrade åkrarna. Dimman var dock om möjligt ännu tätare här uppe vid tjärnen.

När vi kommer fram till parkeringen nere vid tjärnen står där en bil redan. Utan att packa ur våra prylar går vi ut på isen för att kontakta de fem figurer som vi ser på isen. Det visar sig att det är en anställd hos markägaren med sina tre barn och en fiskekamrat. De hade fått tips om vår senaste inplantering av röding i tjärnen.

Efter utbyte av artighetsfraser och konstaterande att de ej ännu fått någon fisk packar vi ur vår bil. Min finnspetstik Kia får pejlhalsand på och sticker i väg ut på isen. Vi följer efter med våra fiskeprylar och i mitt fall 222:an för alla eventualiteter.

Jag tror det är få tillfällen då Stig och jag skall till att fiska som inte någon av oss förekommit den andre med

- Vi tar väl en kopp kaffe till att börja med?

Så också vid detta tillfälle.

När jag sitter där på min stolryggsäck och smuttar på Stigs termosinnehåll tänker jag tillbaka på när jag som nybliven tonåring, för drygt 40 år sedan, var med om premiärfisket. Novemberdimman till trots kan jag tydligt minnas den varma, fuktiga doften från tjärnen och kringliggande skog, när de första öringarna gulbukiga kom upp ur tjärnen. Sedan den dagen har Däldtjärn bjudit på många sköna fiskestunder framför allt under försommaren. Smygandet på gungflyarna runt tjärnen har givit flera fina flugöringar, varav några upp emot två kilo.

Stigs borrhande av pimpelhål återbördar mig till nutid och vi låter, spända inför utsikten att få tampas med tjärnens rödingar på upp mot 2,5 kilo, våra balanspirkar glida ner i de hål vi tagit upp i den decimetertjocka isen.

Våra förhoppningar kommer dock på skam. Efter mycket borrhande och testande av olika tänkbara metoder får jag höra ett tjoande från andra sidan tjärnen. Äntligen fisk på isen. Jag går genast dit för att se och dokumentera.

Det är en riktigt grann regnbåge på ca 6 hg som blivit kvar efter sommarens inplantering och bitit om en maggotagnad krok.

Jag går tillbaka till Stig som sin vana trogen inte kunnat undanhålla sig att göra upp en liten eld av sura kvistar i strandkanten. Det är en hederssak för den gode fiskekamraten att, oavsett hur besvärliga förhållande det är, göra upp eld.

Dags för kaffe och mackor igen givetvis avbrutet av ett fast ståndskall uppe i bergsbranten. Jag greppar studsaren och ger mig upp mot den riktning som tiken pekar ut med sitt skall. Jag tar det ganska lugnt för att inte bli alltför andfädd i den branta stigningen. När jag kommer fram så att jag ser Kia får det bli steg för steg samtidigt som jag intensivt avspanar den gran hon markerar. I dimman och diset upplöses alla konturer och det är mycket svårt att urskilja några detaljer där uppe i trädkronan. Plötsligt kastar sig en tjäderhöna ut ur granen och tiken sätter efter. Ok, tänker jag, lika bra var det den 16 november eftersom hönor då är fredade.

Tillbaka vid elden återupptas fiket och Kia som nu anslutit på isen får beröm för sitt fina jobb och lite belöning ur ryggsäcksinnehållen.

Vårt sällskap på isen påkallar än en gång vår uppmärksamhet. Denna gång har verkligen en röding till slut vågat sig fram till ett borrhål. Det är en grann hona strax under kilot men långt ifrån någon av de bjässar som jag varit med om att pytsa ner i tjärnen för fem veckor sedan.

Våra kamrater på isen bräcker oss med ytterligare en mindre röding samt en liten men mycket fet och gran öring som en av barnen lyckades få.

Vårt eget resultat inskränker sig till en liten öring som jag återbördar ner i hålet med uppmaning att växa på sig till nästa gång vi ses.

När vi slutligen ger upp, inväntar Kias återkomst till isen efter ytterligare en tur på skogen, och packar ihop vår utrustning bryter solen fram ur dimman över träden utan att för den delen ge minsta lilla skugga som bevis.

Epilog

Söndagens misslyckade rödingfiske tvingade mig ut på tisdagen i strålände sol och tiogradig kyla.

Denna gång är jag ensam vid tjärnen men bestyren är likadana innan allt är ur bilen och ute på isen. Kia som är med får sitt pejlhalsband och drar genast iväg in på skogen.

Nu får jag snabbt isborren i stridbart skick och borrar snabbt upp tre gamla hål på den del av tjärnen som är solbelyst. I det första hålet släpper jag ner den nyinköpta, stora, röd-vita balanspirken laddad med maggot i noskroken.

Det är inte mer än kanske en meter djupt vid det hål jag sitter. Efter ca tio minuter drar Kia igång med ett ståndskall uppe i skogen. Det är hackigt och låter

inte som om hon har koll på läget. Snart är hon tillbaka en sväng på isen hos mig och jag beslutar mig för att byta hål.

Fram med pirkasken och byte av pirk till en liten orange $\frac{3}{4}$ tums balans likaså laddad med några maggot i nosen. Här är det lite djupare och jag sätter igång med de rytmiska gungningarna av pirken.

Plötsligt stramar det till i linan och jag börjar reflexmässigt ta in lina med båda händerna. Jag blir överraskad över hur snabbt fisken kommer mot hålet och att jag får syn på den genom den tunna, vattenbemängda isen. Vid hålkanten släpper den och pirken sprätter upp ur hålet. Besviket släpper jag ner den igen och den glider ut till höger. När jag skall börja fiska igen så är det en stor tyngd som håller mot.

Nu tar jag det mycket lugnt och vackert och med lite besvär lyckas jag trilska upp en riktigt gran rödinghona som vid hemkomsten vägs till prick 1,5 kg.

Nöjd packar jag genast ihop fiskeprylarna och går till bilen samt avnjuter en kaffe med Lena och Linneas kanelkringlor tillsammans med Kia. Sen åker vi på en annan jaktmark och bommar på två orrtuppar. Men det är en annan historia.